

РЕШЕНИЕ

№ 1288

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10752** по описа за **2025** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. И. Ц., подадена чрез процесуален представител адв. К. М., срещу решение № 3132 от 18.08.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 134-и състав, постановено по нахд № 6459/2024г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила.

Излага се, че необосновано СРС е приел, че Г. И. Ц. е извършила вмененото ѝ нарушение, защото не било доказано, че тя е подписала граждански договор № 006/01.11.2021г. Посочва се отново, че в акта не били посочени мястото и датата на нарушението, от описанието му не ставало ясно дали Г. И. Ц. го е извършила, защото не е приела правила, или не е приложила тези на ЗФУКПС или е сключила договор в противоречие с нормите на закона.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. К. М., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 134-и състав по нахд № 6459/2024г. и спорът решен по същество, като се отмени предупреждение № 11-01-1051/2023/18.03.2024г., на директора на АДФИ или делото да се върне за ново разглеждане от друг състав. Заявено е и искане за присъждане на направените разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът – директор на АДФИ, чрез процесуален представител юрк. М. М. оспорва жалбата. В хода по същество пледира за нейното отхвърляне, като се остави в сила решението на СРС. Формулирано е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално

представителство. По делото на 23.12.2025г. са депозиран писмени бележки, в които се обобщава, че правилно СРС е потвърдил предупреждение № 11-01-1051/2023/18.03.2023г., поради доказаност на административното нарушение, разкриващо белезите на „маловажен случай“ по см. на § 1, т.4 ДР на ЗАНН.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 3132 от 18.08.2025г., постановено по нахд № 6459/2024г. на СРС, НО, 134-и състав е било потвърдено предупреждение № 11-01-1051/2023/18.03.2024г. на директора на АДФИ, с което Г. И. Ц. е била предупреждена на основание чл.28, ал.1 ЗАНН за нарушение по чл.13, ал.3, т.1 ЗФУКПС, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал показанията на свидетелите С. В. П. и А. А. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалният закон, като е доказано извършването на деянието по чл.13, ал.3, т.1 от ЗФУКПС, представляващо маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН, поради което законосъобразно е било издадено предупреждението спрямо Г. И. Ц..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, сключването на граждански договор № 006/01.11.2021г., с който Държавно предприятие „Научно-производствен център“ е възложило на А. А. Д. да осъществява услуги и консултации в областта на счетоводното обслужване, изготвяне на месечни, тримесечни и годишни отчети за касово изпълнение, както и счетоводни отчети. Със заповед № ФК-10-420/01.06.2023 г. ответникът е възложил на С. В. П. – главен инспектор в Дирекция „Инспекционна дейност“ при АДФИ да извърши финансова инспекция на Държавно предприятие „Научно-производствен център“, със задача „Проверка относно спазване на нормативната уредба, поднормативните актове и указанията на министъра на финансите в областта на планирането, изпълнението и отчитането на бюджета на предприятието за 2021 г.“. В хода на проверката е установено, че Държавно предприятие „Научно-производствен център“ е държавно предприятие по чл. 62, ал. 3 от Търговския закон и организация от публичния сектор, съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т. 7 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор /ЗФУКПС/. За периода през 2021г., предприятието се е представлявало от Г. И. Ц.- директор и ръководител на организацията, съгласно § 1, т. 8 от ДР на ЗФУКПС, като ѝ е вменена управленска отговорност за осъществяване на финансовото управление и контрол. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗФУКПС, директорът на държавното предприятие е отговорен за определяне на целите на организацията, идентифициране на рисковете за постигането им и за въвеждане на адекватни и ефективни

системи за финансово управление и контрол в съответствие с изискванията на този закон. Установено е, че при подписване на договор № 006/01.11.2021г. не е приложена контролна дейност „система за двоен подпис“, защото същият не е бил подписан от главния счетоводител на предприятието, т.е. от лицето, отговорно за счетоводните записвания. Възнаграждението по договора в размер на 900,00 лева е било изплатено на 24.11.2021 г. с преводно нареждане № E01149. За така констатираните обстоятелства по време на инспекцията е бил съставен АУАН № 11-01-1051/19.09.2023 г. за нарушение на разпоредбата на чл. 13, ал. 3, т. 1 от ЗФУКПС. Въз основа на този акт е издадено и обжалваното предупреждение № 11-01-1051/2023/18.03.2024г. от директора на АДФИ.

В хода на съдебното следствие е била назначена почеркова експертиза, като съгласно заключителната ѝ част, поради установена графическа несъпоставимост на строежа и особеностите на елементите на транскрипцията на изображението на подписа „за възложител“ на договора № 006/01.11.2021г. и тези на представените образци, не е отговорено на въпроса дали този обект е копие на подпис, положен от Г. И. Ц..

Настоящата инстанция приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени предупреждения по чл.58д, т.2 ЗАНН, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на акта, т.е. дали са спазени материално и процесуалноправните разпоредби на закона, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 134-и състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Г. И. Ц. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци. Направена е индивидуализация на нарушението, чрез посочване на датата, мястото където е извършено, спазен е бил и срокът по чл.34, ал.2 ЗАНН, който за нарушения по чл.32, ал.1, т.1 ЗДФИ, е шест месеца от откриване на нарушителя /в случая той е открит на 01.09.2023г., а АУАН е съставен на 19.09.2023г./ или ако са изтекли повече от пет години от извършване на нарушението.

Правилно СРС е установил, че предупреждение № 11-01-1051/2023/18.03.2024г. е издадено в съответствие с материалния закон, като развитите в тази връзка мотиви са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.13, ал.3, т.1 от ЗФУКПС, поради което и законосъобразно е приложен института за „маловажност“ на деянието по см. на § 1, т.4 ДР на ЗАНН.

Със заповед № РД-05-1-5/04.01.2021 г. на Г. И. Ц. са били утвърдени Правила за функциониране на системите за финансово управление и контрол в Централно управление на Държавно предприятие „Научно-производствен център“. Съобразно нормата на чл. 26, ал. 1 от тези Правила „, преди поемане на всяко финансово задължение и извършването на плащане се осъществява след

полагане на подписи от лицето, отговорно за счетоводните записвания и директорът или лицето, оторизирано да нарежда плащания от името на предприятието, т.е. длъжностно лице, отговарящо за изпълнението на приходите и разходите“.

Директорът на Държавно предприятие „Научно –производствен център“ е ръководител на организацията съгласно § 1, т. 8 от ДР на ЗФУКПС и като такъв носи отговорност за осъществяване на финансовото управление и контрол. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗФУКПС, той е отговорен за определяне на целите на дружеството, идентифициране на рисковете за постигането им и за въвеждане на адекватни и ефективни системи за финансово управление и контрол в съответствие с изискванията на закона. В качеството на ръководител на организация от публичния сектор, Г. И. Ц. е била длъжна да прилага т.нар. „система на двоен подпис“- чл. 13, ал. 3, т. 1 от ЗФУКПС, която не разрешава поемането на финансово задължение или извършването на плащане без подпис и на лицето, отговорно за счетоводните записвания. На основание чл. 13, ал. 4 от ЗФУКПС, редът и начинът за осъществяване на предварителния контрол за законосъобразност се определят от ръководителите на организациите, въз основа на оценка на риска и анализ на разходите и ползите, както и в съответствие с указанията на министъра на финансите.

От доказателствата по делото е установено, че на 01.11.2021 г. е сключен граждански договор № 006/01.11.2021 г. между ДП „Научно-производствен център“ и А. А. Д., който не съдържа подписа на лицето, отговорно за счетоводните записвания в предприятието. Със сключването на процесния договор, по който е поето финансово задължение и е била изплатена сумата от 900, 00 /деветстотин/ лева, без да е била спазена системата на т.нар. „двоен подпис“ е осъществен състав на административно нарушение на чл. 13, ал. 3, т. 1 от ЗФУКПС.

Основното възражение на Г. И. Ц. е, че тя не е подписвала договор № 006/01.11.2021г., поради което не може да носи отговорност за чуждо противоправно поведение. Действително от заключението на приетата почеркова експертиза не е установен с категоричност факта, дали подписът „за възложител“ под договора е изпълнен от Г. И. Ц.. Това обстоятелство не рефлектира върху съставомерността на деянието по чл.13, ал.3, т.1 ЗФУКПС, защото от съдържанието на договора е видно, че същият не е подписан и от главния счетоводител Г. Б. Ч.. Дори и да се приеме, за безспорно установено между страните, че подписът на договор № 006/01.11.2021г. поставен „за възложител“ не е на Г. И. Ц. (в качеството на директор, който представлява Държавно предприятие „Научно-производствен център“), това не изключва ангажирането на отговорността ѝ за неприлагане на „система за двоен подпис“. В конкретиката на казуса, тя не е упражнила изискуемата контролна дейност („система за двоен подпис“), която е била въведена и утвърдена с нейна заповед № РД-05-1-5/04.01.2021г. в Държавно предприятие „Научно-производствен център“. Ето защо, правилно СРС е приел, че Г. И. Ц. е извършила нарушение на чл. 13, ал. 3, т. 1 от ЗФУКПС, защото като директор на Държавно предприятие „Научно-производствен център“ не е осъществила контролна функция за обезпечение на разумната увереност за постигане на целите на предприятието, а именно: „система за двоен подпис“, която не разрешава поемането на финансово задължение или извършването на плащане без подписите на ръководителя на организацията и на длъжностното лице, отговарящо за счетоводните записвания.

Въззивният състав на СРС всеобхватно е обсъдил доказателствения материал, посочил е кои факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване приема за установени и на каква доказателствена основа. Прегледът на атакувания съдебен акт не установява да са игнорирани доказателствените искания на касатора. Въззивният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 НПК, като е отговорил на всички възражения на

защитата, ясно е посочил кои свидетелски показания и писмени доказателства кредитира и поради какви причини.

В заключение, решението от 18.08.2025г. е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на делото, в полза на ответника се присъждат разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. М. М., които се определят в размер на сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента), съответстващи на 130,00 (сто и тридесет) лева, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3132 от 18.08.2025г., постановено по нахд № 6459/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134-и състав.

ОСЪЖДА Г. И. Ц. ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция с адрес: [населено място], [улица] сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.